

Afgrænsningen, der foretages – vi har jo naturligvis været optaget af at kigge lidt på den – er stærkt mangelfuld. Man har f.eks. ikke – jeg ved ikke, om man har glemt det, eller om man har udeladt det eller sprunget en side over, eller hvad det er – medtaget arbejdsmarkedsområdet med arbejdsmarkedsuddannelserne. Det er måske lidt mærkeligt at springe de decentrale dele af den statslige aktivitet over, for så kan man jo let komme frem til, at det ser forkert ud.

Jeg må i øvrigt understrege, at forskerne fra Amternes og Kommunernes Forskningsinstitut ikke har kunnet finde en sammenhæng mellem forskelle i den statslige beskæftigelse mellem regionerne og forskelle i den økonomiske vækst. Det synes jeg er et vigtigt udgangspunkt for den videre debat.

Opgørelserne i regeringens regionalpolitiske redegørelse af den regionale fordeling af beskæftigede fordelt på henholdsvis den statslige, den kommunale og den private sektor følger derimod den gængse afgrænsning af sektorerne, som de er defineret i Danmarks Statistiks klassifikationssystem, og det vil sige, at vi nøje kan følge dem over tid. Opgørelsesmetoden må af den grund være noget mere pålidelig i det, der er den regionalpolitiske redegørelse.

Men med denne indledning synes jeg, at vi med disse sådan taluoverensstemmelser – i øvrigt nogle, der er særdeles store, det er mange, mange tusinde arbejdspladser, vi taler om – jo får en udmærket illustration af, at der er god grund til at gå til sagen. For det er jo egentlig ikke tallene, der er interessante, men derimod: Hvad er de rigtige, og hvad er det, de betyder?

Hvad betyder statslige arbejdspladser for et områdes aktivitet? Hvordan er de fordelt over landet, og hvordan inddrager vi overbevisende de regionale overvejelser i forbindelse med oprettelse og nedlæggelse af statslige arbejdspladser?

Det er jo noget af det sidste, der nok er det mest interessante, for staten opretter ikke ret mange arbejdspladser. Der flyttes en smule rundt, fordi staten jo også er en dynamisk organisation. Der vil være nogle, der oprettes, samtidig med at nogle andre nedlægges, men netto peger det nok snarere på, at det er nedlæggelsen af statslige arbejdspladser, der er en af de største opgaver, vi har foran os på området.

Placeringen af statslige institutioner trækkes af mere eller mindre gode grunde ofte frem som en mulighed for at fremme udviklingen i yderområderne. Når jeg siger »mere«, er det, fordi

der selvfølgelig kan være en god afsmittende virkning. Men der kan simpelt hen også være dét – jeg ved, at alle medlemmer har været tilskuere til eller også deltagere i diskussioner om det – at vi har kunnet se, at det ikke nødvendigvis hverken var godt for en institution eller for området at få en institution, som ikke havde det godt det pågældende sted.

Ser vi på beskæftigelsesopgørelsen fra 1999 fra Danmarks Statistik over statsligt ansatte fordelt på amter, så udgør den statslige beskæftigelse i området 5-7 pct. af den samlede amtslige beskæftigelse. Dog ligger her Københavns og Frederiksberg Kommuner væsentlig højere med godt 13 pct. af den samlede beskæftigelse, hvilket faktisk udelukkende skyldes, at centraladministrationen er placeret i hovedstaden.

I forhold til debatten om den regionale fordeling tegner opgørelsen et billede af en meget ligelig, og jeg tror for de fleste måske egentlig overraskende ligelig fordeling af arbejdspladser i den statslige sektor.

En meget stor del af udsvinget for de to centrale kommuner skyldes altså centraladministrationen. Hvis man fratrækker den, så ligger de på det samme niveau som det øvrige land.

Så vil jeg som en lille ekstra inspiration blot fremdrage, at selv med centraladministrationen ligger andelen af statslige arbejdspladser i Københavns og Frederiksberg Kommuner og Københavns Amt på niveau med de amter, der har mest statslig beskæftigelse, herunder f.eks. Bornholm. Som jeg indledte med at sige, så viser regeringens regionalpolitiske redegørelse, at dette billede ikke har ændret sig væsentligt siden 1994.

Af redegørelsen fremgår, at der siden 1994 har været en lille vækst i antallet af statsligt beskæftigede i dele af Jylland samt Fyn, dele af Lolland-Falster og på Langeland. Derimod har der været et mindre fald i statsligt ansatte i den nordlige del af Jylland, omkring den vestlige del af Limfjorden, i hovedstadsregionen, i den nordvestlige del af Sjælland samt på Bornholm.

Dette skal sammenholdes med, at antallet af lønmodtagere, der arbejder i den statslige sektor, kun er steget forholdsvis lidt siden 1994, mens antallet af lønmodtagere, der arbejder i den offentlige sektor som helhed, er vokset med omkring 50.000 personer.

Væksten i kommunerne skyldes jo, som vi ved det, den nødvendige udbygning af de offentlige serviceopgaver, altså kerneopgaverne som børnepasning, uddannelse og ældrepleje.